

Ræveskindet er købt for 40 euro. Såvel sælger som køber er særdeles tilfredse med handlen.

Fortsat fra foregående side »

Således flyver otte timer af sted. Vi kører forbi brusende floder og betagende bjergformationer med gigantiske fåreflokke og hyrder samt faldefærdige små rønner med mudrede svinestier og hønsegårde. Vi er også vidner til markarbejde udført med hestetrukne plove og lange vogne af træ med gummihjul som persontransport.

Selv ved de mindste stationer, hvor toget ikke gør holdt, står stationsforstanderen ret foran bygningen i sit stiveste puds.

Sonnen klukker begejstret første gang, vi står på bagperronen og ser skinnerne forsvinde bagud med svimlende 50 kilometer i timen.

Pensionerede bjørne

Brasov består af en gammel og en ny bydel. Vores 39 kvadratmeter store lejlighed ligger i den gamle. Vi har badeværelse, køkken, stort soveværelse med tv og en balkon med udsigt hen ad den hyggelige brolagte Postavarului-gade, som vores hotel har taget navn efter.

Kun 200-300 meter herfra provianterer vi i et større supermarked: 10 liter vand, mælk til de medbragte havregryn, kefir (flydende yoghurt), billig frugt og grønt samt et godt udvalg i fæ- og gedeoste og gode rødvin, som er lavet på den rumænske drue feteasca

neagra. Rumænsk vin er et særsyn i vores del af verden, men jeg formoder, at man stadig eksporterer noget østpå, som det var tilfældet, før Muren faldt.

Via en rumænsk kvinde i en afdeling af Rumænsk Dansk Venskabsforening har vi fået kontakt til en venlig mand, Marian, som tager os med rundt i oplandet i sin Citroën de følgende to dage. Her ser vi blandt andet en kirkeborg, altså en befæstet kirke omgivet af borgmur. Denne og lignende blev opført af saksere, som blev importeret fra Tyskland for at dæmme op for invasive tatarer og andre.

Her levede man med husdyr, skole og værksteder. Hvis borgen blev angrebet, havde alle en aftalt rolle at udfylde.

Vi besøger en af Marians bekendte, som er ved at montere sko på en hest. Smeden svejser kraftige knopper på hesteskoene, så hesten ikke glider på den smattede efterårsjord. Det svarer til, at man skifter fra sommer- til vinterdæk.

Det minder lidt om Danmark anno 1950. Smeden er ungare - her er et stort ungarsk mindretal, da Transsylvanien var ungarsk indtil 1920.

Vi har ønsket at opleve et bjørnerefugium - vistnok verdens eneste. Indtil for få år siden kunne man møde dansende bjørne foran hoteller og på tankstationer. De var holdt i små bure og levede et kummerligt liv. I 2005

oprettedes Libearty Bear Sanctuary, hvortil bjørne blev sendt fra blandt andet Armenien, Rusland og Rumænien.

I øjeblikket er her omkring 90 bjørnepensionister, som bliver fodret hver dag klokken 11. Det er også på den tid, man kan besøge stedet og se dyrene. Så snart de har spist, forsvinder de ind i skoven i det indhegnede område for at holde siesta. Rumænien huser 5000-6000 vildtlevende brune bjørne, hvilket er halvdelen af den samlede europæiske bestand.

Grev Dracula og Bran

Ikke så langt herfra ligger slottet Bran. Lad os tage Dracula-myten med det samme: I 1897 skrev den engelske forfatter Bram Stoker romanen "Dracula". Hovedpersonen var en blodsugende greve, og fortællingen var henlagt til det fjerne Transsylvanien. Bogen var fuld af korrekte historiske fakta og levende beskrivelser.

På den tid var varulve og vampyrer fænomener, som især den uoplyste landbefolkning til dels troede på. Bogen vakte stor opsigt. Stoker lånte hovedpersonens navn fra en historisk person, Dracul eller Vlad Tepes, som levede i Rumænien for over 600 år siden.

Vlad Tepes var ikke blodsuger, men er kendt for at have spiddet 100.000 fjender ved at banke spidse pæle op i enden på dem for

derefter at stille dem op på rækker i landskabet. Tepes' borg ligger i ruiner og er i øvrigt beliggende langt fra Bukarest og turistområderne ved Brasov, så man har simpelthen bestemt, at Bran er Draculas' borg af praktiske årsager.

Souvenirboderne ved Bran får kioskerne ved Himmelsbjerget til at ligne en cubansk dagligvarebutik: sutsko, køleskabsmagneter, alt i pelsværk, kaffekrus med Dracula-motiver etc. Her på en kold hverdag i oktober er vel 60-70 boder åbne.

Bran toner pittoresk frem i landskabet på toppen af en klippe. Inden døre er borgen fuld af smalle, stejle trætrapper og små rum med buede lofter, rustninger, sværd og tunge møbler. Et rum frem viser torturinstrumenter. Små spir med røde teglsten og bindingsværk gør den egentlig mere hyggelig end det modsatte. Måske, hvis man var her uden turister og om natten, kunne fantasien få frit løb.

Far og søn alene

Således går dagene i det rumænske med lange gåture. Vi oplever en reklameudstilling for det rumænske militær på en skole med diverse isenkram. Vi er med hejs på toppen af bjerget og med udsigt over byen. Og vi er til frisør. Vi giver os også god tid til at lytte til og analysere gademusikanter.

Marius er til koncert med Schubert og det